

SDĚLENÍ

[22. Sdělení sekretariátu rozkladové komise o některých správních rozhodnutích ministra životního prostředí](#)

22. SDĚLENÍ sekretariátu rozkladové komise o některých správních rozhodnutích ministra životního prostředí

č. 11/2000

Uložení pokuty podle ustanovení § 39 odst. 1 písm. c) zákona o odpadech

k § 8 odst. 2 a § 39 odst. 1 písm. c) zákona č. 125/1997 Sb., o odpadech, ve znění zákona č. 167/1998 Sb. a zákona č. 352/1999 Sb.

Podle ustanovení § 39 odst. 1 písm. c) zákona o odpadech lze uložit pokutu právnické nebo fyzické osobě oprávněné k podnikání, která “nevede ve stanoveném rozsahu evidenci odpadů a neplní ohlašovací povinnosti”. Z uvedené dikce vyplývá, že pokutu lze uložit pouze za současného porušení obou povinností, přičemž porušením ohlašovací povinnosti je i porušení ustanovení § 8 odst. 2 zákona o odpadech.

(Rozhodnutí ministra životního prostředí ze dne 24. 7. 2000, čj. M/100489/00, SRK/479/P-995/00) Rozhodnutím ze dne 17. 2. 2000 Ministerstvo životního prostředí zamítlo odvolání komanditní společnosti a potvrdilo rozhodnutí České inspekce životního prostředí, kterým se společnosti ukládá pokuta podle ustanovení § 39 odst. 1 písm. c) zákona o odpadech, za porušení ustanovení § 5 odst. 1 písm. g) zákona o odpadech a podle ustanovení § 39 odst. 3 písm. b) zákona o odpadech za porušení ustanovení § 5 odst. 5 citovaného zákona. Dle názoru inspekce bylo v předmětném řízení nepochybně zjištěno, že společnost nakládala s nebezpečným odpadem bez souhlasu příslušného okresního úřadu. Rovněž nebyla vedena evidence vyprodukovaných odpadů v rozsahu stanoveném zákonem o odpadech a prováděcími předpisy. Dále bylo prokázáno, že společnost nezpracovala hlášení o produkci odpadů za rok 1998 a nevedla evidenční listy přepravy nebezpečných odpadů. V této souvislosti nesplnila povinnosti podle ustanovení § 21 odst. 3 zákona o odpadech, zejména povinnost uvedenou v písm. a) tohoto ustanovení, tedy nepřiložila vyplněný evidenční list k zásilce nebezpečného odpadu.

Dopisem ze dne 9. 12. 1999 podala společnost podnět k přezkoumání rozhodnutí ministerstva mimo odvolací řízení ve smyslu ustanovení § 65 správního řádu. V něm namítá, že nedostatky zjištěné kontrolou provedenou dne 15. 7. 1999 pracovníky České inspekce životního prostředí jsou pouze administrativního charakteru a vzhledem k tomu je uložena pokuta neúměrně vysoká. Uvádí, že o příslušný souhlas k nakládání s nebezpečným odpadem požádala Okresní úřad v Sokolově dne 4. 6. 1999. Dále konstatuje, že průběžnou evidenci odpadů vede již od 1. 1. 1999. Domnívá se, že nebyla povinna podat příslušné hlášení o produkci odpadu, neboť v daném případě jde o malou provozovnu, kde nebylo dosaženo příslušných limitů v množství nebezpečných odpadů. Přiznává, že evidenční listy k přepravovaným zásilkám nepřikládala. Tuto povinnost nesplnila, neboť příslušná dopravní společnost evidenční listy nepožadovala.

Ministr životního prostředí podle ustanovení § 65 odst. 2 správního řádu změnil rozhodnutí ministerstva v tom smyslu, že rozhodnutí České inspekce životního prostředí se v příslušné části

výroku mění tak, že za slova “za porušení § 5 odst. 1 písm. g)” se vkládá text “a za porušení § 8 odst. 2”.

Z odůvodnění:

Podle ustanovení § 39 odst. 1 písm. c) zákona o odpadech lze uložit pokutu právnické osobě nebo fyzické osobě oprávněné k podnikání, která nevede ve stanoveném rozsahu evidenci odpadů a neplní ohlašovací povinnosti. Ze zákonného textu je zřejmé, že se pokuta ukládá pouze v případě, že došlo k porušení obou povinností. V závorce za textem citovaného ustanovení § 39 zákona o odpadech jsou pak konkretizována zákonná ustanovení, jejichž porušením k naplnění předmětné skutkové podstaty dojde. Jedná se o ustanovení § 5 odst. 1 písm. g), § 6 odst. 1 písm. g), § 7 odst. 4 písm. d), § 8 odst. 2, § 20 a § 21 zákona o odpadech. Ve výroku svého rozhodnutí však Česká inspekce životního prostředí konstatuje pouze porušení ustanovení § 5 odst. 1 písm. g) zákona, podle kterého je původce odpadu povinen vést evidenci odpadu v rozsahu stanoveném citovaným zákonem a příslušnou vyhláškou ministerstva. Ze spisových materiálů vyplývá, že pokuta byla uložena za nevedení evidence za rok 1998. V tom smyslu není námitka společnosti, že příslušná evidence je vedena od 1. 1. 1999, relevantní. Porušení povinnosti vést ve stanoveném rozsahu evidenci odpadů bylo nepochybně zjištěno. Nicméně ustanovení § 39 odst. 1 písm. c) zákona o odpadech lze aplikovat pouze tehdy, pokud současně s nesplněním povinnosti vést v příslušném rozsahu evidenci odpadů společnost neplnila ohlašovací povinnost podle některého z ustanovení uvedených v závorce za textem citovaného ustanovení § 39 odst. 1 písm. c). V daném případě jde však pouze o formální pochybení, neboť v textu odůvodnění předmětného rozhodnutí se správní orgány zabývají i jednáním společnosti, které naplňuje skutkovou podstatu porušení povinnosti zakotvené v ustanovení § 8 odst. 2 zákona o odpadech. V ustanovení § 39 zákona o odpadech není výslovně uvedeno, že porušením ustanovení § 8 odst. 2 zákona je též neplnění ohlašovací povinnosti. Z kontextu celého zákona o odpadech a zejména pak z prováděcí vyhlášky č. 338/1997 Sb., o podrobnostech nakládání s odpady, je však zřejmé, že s vedením evidence podle § 8 odst. 2 je spojena i ohlašovací povinnost. Ve smyslu tohoto ustanovení se totiž účastníkům přepravy stanovuje povinnost vést evidenci podle § 21 zákona o odpadech a § 19 shora citované vyhlášky. Odesílatel je podle ustanovení § 21 zákona o odpadech povinen přiložit k zásilce evidenční list nebezpečného odpadu a o přepravě informovat příslušné okresní úřady. Ze spisových materiálů vyplývá, že souhlas k nakládání s nebezpečnými odpady byl společnosti udělen až dne 26. 7. 1999. Předmětná kontrola České inspekce životního prostředí se však uskutečnila již dne 15. 7. 1999. V době této kontroly tedy společnost zákonem požadovaný souhlas k nakládání s nebezpečnými odpady neměla. Námitku, že nedošlo k porušení povinnosti uvedené v § 21 odst. 3 zákona, neboť dopravce přiložení evidenčního listu k zásilce nepožadoval, je nutné odmítnout. Tato povinnost je zákonem uložena odesílateli.

č. 12/2000

Neoprávněné nakládání s nebezpečnými odpady

k § 39 odst. 3 písm. b) zákona č. 125/1997 Sb., o odpadech, ve znění pozdějších předpisů
Právnická osoba nebo fyzická osoba oprávněná k podnikání je povinna opatřit si souhlas příslušného okresního úřadu i v případě, že nakládá s nebezpečnými odpady jako subdodavatel pro jinou společnost a na základě instrukcí jejích pracovníků. Nic na tom nemění skutečnost, že tato jiná společnost souhlas okresního úřadu k nakládání s nebezpečnými odpady má.

(Rozhodnutí ministra životního prostředí ze dne 15. 6. 2000, čj. M/100386/00, SRK/342/R-997/00)
Rozhodnutím Ministerstva životního prostředí ze dne 25. 2. 2000 změnilo v mimoodvolacím řízení rozhodnutí okresního úřadu, kterým byla panu B. podle ustanovení § 39 odst. 3 písm. b) zákona

o odpadech uložena pokuta za porušení povinnosti zakotvené v ustanovení § 5 odst. 5 téhož zákona, tedy za nakládání s nebezpečným odpadem bez souhlasu příslušného orgánu státní správy. Změna rozhodnutí však spočívala pouze ve specifikaci předmětného nebezpečného odpadu. Ministerstvo totiž na základě dalšího šetření dospělo k závěru, že pan B. skutečně nakládal s nebezpečnými odpady bez příslušného souhlasu. Z vyjádření pana B., resp. jeho zástupce je zřejmé, že demoliční práce (odstranění stavby a odtěžení materiálu) provedl pan B., byť na základě pokynů zaměstnance společnosti s r. o., v rámci své vlastní podnikatelské činnosti. Domnívá se, že pan B. by nebyl původcem odpadu pouze v případě, kdyby práce prováděl jako zaměstnanec zmíněné společnosti. Pokud jde o otázku, zda pan B. jako původce odpadu s tímto odpadem nakládal, uvádí, že z výše uvedeného vyjádření vyplývá, že pan B. minimálně vzniklé odpady třídil podle jejich nebezpečnosti. Ve smyslu ustanovení § 2 odst. 4 zákona o odpadech je nakládáním kromě jiného též třídění i shromažďování odpadů.

V souladu s ustanovením § 68 správního řádu podal pan B., zastoupený panem K., proti tomuto rozhodnutí včas rozklad. Namítá, že právníčkou osobou odpovědnou za nakládání s odpady vzniklými z demolice byla ve smyslu ustanovení § 5 odst. 3 zákona o odpadech společnost s r. o., jako oprávněná osoba vlastnící veškerá oprávnění k podnikání s odpady, a to i s odpady nebezpečnými. Dále upozorňuje na skutečnost, že prvoinstanční orgán při své kontrole neprokázal, s jakými nebezpečnými odpady pan B. nakládal. Příslušné doplnění rozhodnutí provedl v tomto směru až orgán rozhodující v mimoodvolacím řízení, a to bez konkrétního zjištění. Domnívá se tedy, že orgány státní správy rozhodovaly o příčině uložení pokuty bez toho, že by náležitě prokázaly údajné nakládání s nebezpečnými odpady bez příslušného souhlasu.

Ministr životního prostředí podle ustanovení § 59 odst. 2 správního řádu ve spojení s ustanovením § 68 odst. 2 rozklad zamítl a rozhodnutí ministerstva ze dne 25. 2. 2000 potvrdil.

Z odůvodnění:

Pokutu podle ustanovení § 39 odst. 3 písm. b) zákona o odpadech uloží příslušný okresní úřad nebo Česká inspekce životního prostředí právnické osobě nebo fyzické osobě oprávněné k podnikání, která nakládá s nebezpečným odpadem bez souhlasu příslušného okresního úřadu nebo v rozporu s ním. Podle ustanovení § 5 odst. 5 zákona o odpadech může původce odpadu nakládat s nebezpečnými odpady jen se souhlasem příslušného okresního úřadu. Ve smyslu ustanovení § 2 odst. 12 téhož zákona je původcem odpadu právnická osoba, pokud při její činnosti vzniká odpad, nebo fyzická osoba oprávněná k podnikání, při jejíž podnikatelské činnosti vzniká odpad.

Předmětem podnikání pana B. je provádění staveb včetně jejich změn, udržovacích prací na nich a jejich odstraňování. Pan B. jako fyzická osoba oprávněná k podnikání uzavřel se společností s r. o. smlouvu o dílo, v níž se zavázal provést odstranění předmětné stavby s tím, že veškeré práce spojené s nakládáním s odpady bude realizovat pouze na základě instrukcí pracovníků společností s r. o. Demolici objektu a s tím spojené nakládání s odpady uskutečňoval jako samostatný právní subjekt. Nakládal-li s nebezpečnými odpady, byl povinen opatřit si souhlas příslušného okresního úřadu, a to přesto, že činnost vykonával jako subdodavatel pro společnost s r. o. Tato společnost v daném případě také nakládala s odpady, avšak jí byl souhlas udělen.

Pokud jde o námitky ke klasifikaci vzniklého odpadu jako nebezpečného, ze spisového materiálu vyplývá, že odpad, který při demolici vznikl, je odpad katalogové číslo 17 07 01 – směsný stavební/demoliční odpad. Podle vyhlášky č. 337/1997 Sb., kterou se vydává Katalog odpadů a stanoví další seznamy odpadů (Katalog odpadů), ve znění pozdějších předpisů, je předmětný odpad zařazen jako nebezpečný. Ve smyslu ustanovení § 4 odst. 2 zákona o odpadech s odpady, které jsou takto označeny, je původce nebo oprávněná osoba povinna nakládat jako s odpady nebezpečnými. To podle odst. 3 téhož paragrafu neplatí pouze v případě, že původce nebo oprávněná osoba prokáže, že odpad nebezpečné vlastnosti nemá. Tuto skutečnost nepřisluší prokazovat správnímu orgánu.

V daném případě žádný z účastníků řízení neprokázal, že demoliční odpad nemá nebezpečné vlastnosti, proto je třeba zařazení odpadu do kategorie nebezpečný odpad tak, jak je uvedeno

v Katalogu odpadů, respektovat.
V Praze dne 14. září 2000

JUDr. Jiří Šembera, CSc., v. r.
ředitel sekretariátu rozkladové komise

Vydává Ministerstvo životního prostředí, Vršovická 65, 100 10 Praha 10-Vršovice, telefon (02) 6712 1111 | Vedoucí redaktor JUDr. Jan Příbyl | Lektoruje: PhDr. Petr Galuška | Administrace a objednávky: Vydavatelství a nakladatelství Práce, s. r. o., PP 607, Výstaviště, 170 05 Praha 7, tel. 02/33 37 47 80, fax 809 835 | Roční předplatné Věstník&Zpravodaj MŽP s přílohou EIA 350,-- Kč | Roční předplatné samostatného Věstníku MŽP 300,-- Kč | Sazba: Bohuslav Křeček, polygrafická činnost | Vytiskla tiskárna PB tisk Příbram | Vychází 12x ročně | Podávání novinových zásilek povolila Česká pošta, státní podnik, odštěpný závod Praha č.j. 6515/99 - P ze dne 24. 9. 1999 | Hlavní distributor: ALQ plus, s. r. o.
ISSN 0862-9013